

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/72/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2317211756
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2317211756.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Ľuboslava Vanková, v právnej veci žalobcu: N. H., nar. XX.XX.XXXX, Z. XXX/X, A., zastúpený: Občianske združenie OPOS, A. Hlinku 1084/24A, Trenčianska Teplá, IČO: 51147688, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35792752, zastúpený splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, Bratislava, o zaplatenie 4.601,03 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 26Csp/133/2017-151 zo dňa 10. októbra 2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd odvolanie žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku I. o d m i e t a, rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku II. a vo výroku III. o trovách konania r u š í a vec v r a c i a súdu prvej inštancie v zrušenom rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie výrokom I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.014,22 eur do 3 dní, výrokom II. vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol a výrokom III. súd žalovanému priznal náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia vo výške 12%.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie po citácii § 4 ods. 1, 2 zákona č. 258/2001 Z.z., § 107 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2, § 456 a § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka vecne odôvodnil tým, že „z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že dňa 28.09.2006 bola medzi žalobcom ako spotrebiteľom a dlžníkom a žalovaným ako veriteľom uzatvorená Zmluva o revolvingovom úvere č. 800047986, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý revolving v celkovej výške 5.137,87 eur (karta klienta), pričom žalobca žalovanému zaplatil celkovo 9.825,35 eur, pričom časť platieb bola vykonaná dobrovoľnými platbami žalobcu, časť bola vykonaná formou zrážok zo mzdy žalobcu. Je nesporným, že v danom prípade ide o spotrebiteľskú zmluvu a spotrebiteľský úver, na ktorý je nutné aplikovať v čase jeho uzatvorenia účinný právny predpis, a to z.č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom k 28.09.2006. Podľa ust. § 4 ods. 2 písm. g) z.č. 258/2001 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať RPMN, v opačnom prípade je úver bezúročný a bez poplatkov.

Predmetná zmluva pozostáva formálne z dvoch strán jedného listu, pričom prvá z nich sa člení na dve časti, a to žiadosť žalobcu ako dlžníka o poskytnutie revolvingového úveru (návrh zmluvy) a druhá časť je označená ako „údaje o schválenom úvere“, z právneho hľadiska ide o akceptáciu resp. prijatie zmluvy. Podmienkou platného vzniku zmluvného vzťahu je, aby medzi zmluvnými stranami došlo ku konsenzu ohľadne podstatných náležitostí zmluvy. Zo zmluvy je pritom zrejmé, že medzi stranami v danom prípade nedošlo ku konsenzu ohľadne RPMN, nakoľko v návrhu zmluvy (podpísaného žalobcom 25.09.2006) je RPMN 72,19%, časti prijatia zmluvy je RPMN rozdielna, a to vo výške 68,74%. Argument žalovaného o tom, že RPMN uvedená v návrhu zmluvy je predpokladanou výškou RPMN, je irelevantný, nakoľko uvedená skutočnosť nevyplýva ani len z označenia údaju (v oboch prípadoch ide o RPMN). Vzhľadom na uvedený rozdiel v údajoch RPMN súd konštatuje, že ku konsenzu ohľadne tejto zmluvnej náležitosti medzi

stranami dôjsť nemohlo, na základe čoho v danom prípade údaj o RPMN absentuje, čo v konečnom dôsledku spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť daného úveru.

Vzhľadom na vyššie konštatovanú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru je nesporným, že preplatok žalobcu na sume skutočne poskytnutého úveru predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobcu, t.j. rozdiel medzi žalobcom zaplatenou sumou 9.825,35 eur a skutočne poskytnutým úverom 5.137,87 eur je 4.687,48 eur, čo je výška bezdôvodného obohatenia sa žalovaného, ktorý uvedenú sumu od žalobcu prijal napriek tomu, že na toto plnenie právny dôvod nemal a mal by ju vydať podľa ust. § 456 OZ žalobcovi. Vzhľadom na žalovaným vznesenú námietku premlčania mal súd za to, že v danom prípade je nutné aplikovať subjektívnu premlčaciu dobu podľa ust. § 107 ods. 1 a v rámci skúmania momentu, kedy sa žalobca o bezdôvodnom obohatení žalovaného dozvedel, súd vychádzal z vyjadrenia žalobcu o tom, že o zrážkach zo mzdy mal vedomosť hneď od počiatku ich vykonávania, z čoho je preukázané, že o vzniku bezdôvodného obohatenia mal žalobca vedomosť už od roku 01.01.2009 (potvrdenie zamestnávateľa žalobcu o vykonávaní zrážok zo mzdy). Vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe podľa ust. § 107 ods. 2 OZ sa súd priklonil k právnej argumentácii žalovaného a mal za to, že žalobca v danom prípade nepreukázal úmysel žalovaného bezdôvodne sa na jeho úkor obohatiť, pričom ním použitá argumentácia by znamenala ničím nepodložený všeobecný predpoklad o úmysle a nekalých praktikách žalovaného. Súd nemal dôvod nestotožniť sa s argumentáciou KS v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/530/2015, 14Co/637/2015, teda že žalobca musí preukázať, že žalovaný skutočne vedel alebo musel vedieť, že sa obohacuje na úkor žalobcu. Vzhľadom na uvedené je objektívna premlčacia doba trojročná a plyní od momentu, kedy k bezdôvodnému obohateniu došlo. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, vychádzajúc z prehľadu platieb mal súd za to, nepremičanými sú len splátky úveru vykonané už formou zrážok zo mzdy do dvoch rokov pred podaním žaloby na súd, t.j. od 05.05.2015. Podľa prehľadu ide o splátky poradovo na č.l. 81, 82 označené ako splátka č. 103 až splátka č. 129, celkovo 26 splátok vo výške po 77,47 eur, čo predstavuje 2014,22 eur nepremičaného bezdôvodného obohatenia žalovaného na úkor žalobcu, v ktorej časti súd žalobe vyhovel. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 2 CSP, kde vzhľadom na úspech žalobcu v miere 44%, po zohľadnení úspechu žalovaného (56%) súd žalovanému priznal náhradu trov konania a právneho zastúpenia vo výške 12%“.

3. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca prostredníctvom zástupcu. Rozsudok napadol v celom rozsahu, žiadal, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a vec mu vrátil na nové rozhodnutie. Odvolanie podal z odvolacích dôvodov, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné za zistenie rozhodujúcich skutočností a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalobca je názoru, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a následne vec nesprávne právne posúdil v bode 18. odôvodnenia rozsudku len chabým spôsobom je opísaná skutočnosť, ktorá mala za následok nesprávne posúdenie subjektívnej premlčacej lehoty súdom. Hoci žalobca má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 4.687,48 eur, súd priznal žalobcovi iba v dvojročnej premlčacej lehote. S týmto rozhodnutím súdu žalobca nesúhlasí. Premlčacia lehota začala plynúť od februára 2017 kedy sám žalobca poskytol splnomocnenej zástupkyňi zmluvu o úvere a tá v jeho mene vypracovala neodkladné opatrenie na zastavenie zrážok zo mzdy spolu so žalobou na vydanie bezdôvodného obohatenia. Čiže subjektívna lehota v žiadnom prípade neuplynula ako tvrdí súd. Ten uvádza, že žalobca sa dozvedel o bezdôvodnom obohatení 01.01.2009 ako mu bolo vystavené potvrdenie zamestnávateľa žalobcu o vykonaní zrážok zo mzdy. V tomto období žalobca v žiadnom prípade nemal vedomosť o bezúročnosti úveru, nakoľko zrážky zo mzdy nespôsobujú bezúročnosť. Prvoinštančný súd správne vyhodnotil záver, že úver je bezúročný a bezpoplatkový. Do zmluvy žalovaný neaplikoval zákonné podstatné náležitosti v zmysle § 4 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, čiže bez pochyby mal vedomosť o tom, že tento úver je bezúročný a bez poplatkov. Týmto boli preukázané a naplnené aj dôvody, že išlo o úmyselné, bezdôvodné obohatenie podľa Občianskeho zákonníka. Žalovaný mal vedomosť už pri podpise zmluvy o absentujúcich náležitostiach bezúročnosti úveru a tiež mal vedomosť o tom, že plnením nad rámec istiny získa majetkový prospech bez právneho dôvodu. Takisto je nesporné, že žalovaný bezdôvodné obohatenie získať chcel, keďže za týmto účelom bola zaslaná výzva zamestnávateľovi na zrážky zo mzdy, ktoré sa vykonávali od roku 2009 až do roku 2017 boli zastavené až na základe súdneho rozhodnutia. Tieto zrážky boli vykonávané nepretržite a žalovaný žalobcovi opakovane zasielal ďalšie finančné prostriedky a následne si ich hneď zrážal zo mzdy, čo je prejav jasného úmyslu získať

bezdôvodné obohatenie. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu spis. zn. 3Cdo 145/2004, spis. zn. 1Cdo 67/2011, R 25/1986. Z vyjadrenia žalobcu zo dňa 26.02.2018 vyplýva skutočnosť kedy k bezdôvodnému obohateniu došlo a kto ho získal. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR spis. zn. 30Cdo 2758/2006 ako aj na uznesenie Najvyššieho súdu spis. zn. 6NCdo 9/2012 zo dňa 16.01.2013. Podľa názoru žalobcu nie je možné aplikovať inú ako 10-ročnú premlčaciu lehotu. Rozhodnutie nie je správne a nie je možné, aby bola priznaná náhrada trov konania žalovanému.

4. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie aj žalovaný prostredníctvom splnomocnenkyne proti výroku I. ako aj výroku III. o náhrade trov konania. Súd prvej inštancie nevychádzal zo žiadnej právnej normy a ako základnou skutočnosťou sa nezaoberal, či údaj RPMN sa dá vôbec dohodnúť. V rozsudku sa konštatuje, že nedošlo k dohode o RPMN, ale žiadnym spôsobom súd nevyvetlil základnú otázku, na ktorú aj žalovaný poukazoval, že na to, aby nedošlo k uzavretiu zmluvy z dôvodu rozdielnej RPMN predsa musí byť v prvom rade ustálené, že daný údaj je dohodnuteľným. Súd mal najskôr vysvetliť z akého ustanovenia zákona vychádza, na základe čoho považuje údaj o RPMN za dohodnuteľný údaj. Žiadny zákon nepredpokladá, že údaj je dohodovaný stranami zmluvy. Poukázal na § 2 písm. d) zákona č. 258/2001 Z.z. ako aj na prílohy č. 1 k tomuto zákonu. Údaj o RPMN sa v zmysle žiadneho zákona dohodnúť nedá. Súd prvej inštancie dospel teda k nesprávnemu záveru o tom, že nedošlo k dohode o RPMN, lebo na tomto údaje sa strany podľa relevantného znenia príslušných právnych noriem dohodnúť ani nemohli. Z napadnutého rozsudku nie je zrejmé ani to na základe čoho súd dospel k záveru, že žalobca vlastne navrhol údaj o RPMN, žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru žiadny návrh RPMN neobsahuje, uvádza len údaj o predpokladanej RPMN. Preto žalovaný tvrdí, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku vzniku zmluvných vzťahov, RPMN nepredstavuje predmet záväzku, je iba informácia určená spôsobom, ktorý predpisuje zákon. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č.k. 5Co 839/2016. Navrhuje preto, aby odvolací súd rozsudok zmenil v napadnutom rozsahu, žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania voči žalovanému.

5. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Uviedol, že odvolanie nie je dôvodné, pretože súd posúdil vec správne. Žalobca podpísal iba žiadosť o úver/zmluvu o úvere a odpoveďou na žiadosť bolo oznámenie žalovaného k úveru. V žiadnom prípade nie je tvrdenie žalovaného o RPMN relevantné, pretože pri úvere je možné ho vypočítať tak ako to ukladá zákon.

6. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný prostredníctvom splnomocnenca. Žalovaný sa stotožňuje s názorom súdu, že nárok žalobcu je pre uplynutie subjektívnej premlčacej doby premlčaný a ďalej popiera, že v danom prípade by mala plynúť 10-ročná premlčacia doba, pretože v konaní nebol preukázaný úmysel veriteľa sa bezdôvodne obohatiť a vedomosť žalovaného, že zmluva má byť údajne bezúročná a bez poplatkov.

7. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca prostredníctvom zástupcu. Žalobca naďalej trvá na 10-ročnej premlčacej lehote, žalovaný od počiatku vedel, že jeho predpripravená formulárová zmluva je pre žalobcu v rozpore so zákonom, že sa prieči dobrým mravom. Toto zistenie nie je potrebné podrobne skúmať. Žalovanému boli známe skutočnosti, že uhradením splátky nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov už dochádzalo k bezdôvodnému obohateniu. Takéto konanie žalovaného nemožno hodnotiť inak ako úmysel bezdôvodne sa obohatiť.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolania boli podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolania majú zákonom predpísané náležitosti (§ 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolatelia v odvolaní použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. a), b), c), d) e), f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že je potrebné odvolanie žalobcu proti výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie odmietnuť a rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a III. je potrebné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie v zrušenom rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Podľa § 359 Civilného sporového poriadku odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

10. Citované ustanovenie obmedzuje právo strany podať odvolanie. Toto obmedzenie spočíva v tom, že právo podať odvolanie priznáva strane len v tom prípade, ak bolo rozhodnutie vydané v jej neprospech. Kedy je rozhodnutie vydané v neprospech strany, je už ponechané na výklad súdu. Rozhodujúcim meradlom pri posudzovaní, či sa rozhodlo v neprospech žalobcu, bude porovnanie petítu žaloby s výrokom rozsudku súdu prvej inštancie. Rozhodnutie bolo vydané v neprospech strany, ak bola strane spôsobená aj len nepatrná ujma. Táto ujma však musí existovať objektívne, nestačí len subjektívne presvedčenie strany, že jej bola ujma spôsobená.

11. V prejednávanej veci má odvolací súd ako orgán aplikujúci právo, tu citované ustanovenie § 359 Civilného sporového poriadku za to, že na strane žalobcu výrokom I. rozsudku súdu prvej inštancie nevznikla a ani nemohla vzniknúť žiadna, teda ani len nepatrná ujma, ktorá by bola objektívne zistiteľná. Takýto záver vyplýva z toho, že výrokom I. súd prvej inštancie žalobe žalobcu v časti o zaplatenie sumy 2.014,22 eur vyhovel, teda v tejto časti svojej požiadavky uplatnenej žalobou bol žalobca úspešný, resp. rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. bol vydaný v jeho prospech. Takéto odvolanie bolo podané neoprávnenou osobou, teda žalobca bol osobou, ktorá v dôsledku čiastočného vyhovenia žalobe voči žalovanému zaznamenal v konaní čiastočný procesný úspech, takýmto vyhovujúcim rozhodnutím neutrpel žiadnu ujmu na právach a nebola mu uložená žiadna povinnosť.

12. Keďže s poukazom na vyššie uvedené odvolanie proti výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie v danom prípade podala neoprávnená osoba, odvolací súd odvolanie žalobcu proti vyhovujúcemu výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie s použitím ustanovenia § 386 písm. b) Civilného sporového poriadku odmietol.

13. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu tak zostal už len zamietajúci výrok II. a výrok III. o nároku na náhradu trov konania rozsudku prvej inštancie.

14. Podanou žalobou sa žalobca (po čiastočnom späťvzati) domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu bezdôvodné obohatenie v sume 4.601,03 eur s príslušenstvom. Súd prvej inštancie žalobe vyhovel v časti o zaplatenie 2.014,22 eur z dôvodu, že úver poskytnutý žalobcovi je bezúročný a bez poplatkov a s prihliadnutím na uplatnenú námietku premlčania priznal nepremlčané splátky úveru do dvoch rokov pred podaním žaloby na súd teda od 05.05.2015, vo zvyšku preto žalobu zamietol. Žalobca napadol rozsudok v celom rozsahu, namietal nesprávne posúdenie subjektívnej premlčacej lehoty súdom, u žalovaného ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie. Žalovaný nesúhlasil so zamietajúcim rozsudkom súdu prvej inštancie, namietal záver o tom, že nedošlo k dohode o RPMN, pričom podľa žalovaného RPMN nepredstavuje predmet záväzku.

15. Z obsahu vyplýva, že medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom bola dňa 25.09.2006 uzavretá Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere v zmysle ktorej bola schválená výška úveru 84.024,- Sk, poskytnutá čiastka 42.012,- Sk na dobu 36 mesiacov. Žalobcovi boli poskytnuté 4 revolvingy, pretože k čerpaniu dochádzalo opakovane. Žalovaný predložil prehľad platieb k predmetnej zmluve.

16. Pokiaľ ide o posúdenie premlčania, z obsahu spisu je nesporné, že v konaní žalovaný vzniesol námietku premlčania nároku žalobcu, vzhľadom k uvedenému bolo potrebné sa zaoberať dôvodnosťou vznesenej námietky a otázkou možného premlčania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia.

17. Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, ktorý uplynul bez toho, že by právo bolo vykonané. Premlčaním právo nezaniká, iba sa oslabuje a trvá ďalej vo forme naturálneho záväzku, čo znamená, že jeho uplatniteľnosť je obmedzená na dobrovoľné splnenie zo strany povinného subjektu. Účelom premlčania je tak jednak stimulovať subjekty k včasnému vykonaniu subjektívnych občianskych práv, jednak zamedziť tomu, aby dlžníci neboli ohľadom svojich povinností vystavení po časovo neurčitú dobu donucujúcemu zákroku zo strany súdov.

18. V konaní ide o právo žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré sa premlčuje v 2-ročnej subjektívnej a 3-ročnej alebo 10-ročnej objektívnej premlčacej dobe podľa § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka.

19. Pokiaľ ide o subjektívnu premlčaciu dobu, táto plynie v rámci objektívnej premlčacej doby, pričom môže začať plynúť najskôr okamihom začatia plynutia objektívnej premlčacej doby, ale aj neskôr. Pre plynutie subjektívnej premlčacej doby je v súlade s § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka rozhodujúce, kedy sa dozvedel oprávnený o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nestačí pritom len možnosť sa uvedené dozvedieť, ale kedy sa tak skutočne stalo. Súd podporne poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 17Co/301/2011 zo dňa 04.07.2012, podľa ktorého „subjektívna premlčacia doba môže začať plynúť najskôr okamihom začatia plynutia objektívnej premlčacej doby. Pre plynutie subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúce, kedy sa dozvedel oprávnený o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nie je rozhodujúce, že pri vynaložení obvyklej starostlivosti sa mohol o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedieť skôr.“

20. Pretože subjektívna premlčacia doba plynie v rámci objektívnej, súd ďalej skúmal, či bola žaloba podaná v rámci trojročnej objektívnej premlčacej doby. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka rozhodujúce faktické získanie bezdôvodného obohatenia, v tomto prípade by malo ísť o splátky, ktorými žalobca ako dlžník zaplatil viac, ako len vrátil prijaté plnenia istín úverov.

21. Súd prvej inštancie subjektívnu premlčaciu dobu aplikoval od momentu kedy sa žalobca o bezdôvodnom obohatení dozvedel, pričom súd vychádzal z vyjadrenia žalobcu, že o zrážkach mal vedomosť od počiatku ich vykonávania, teda od 01.01.2009 a nepremĺčanými sú splátky úveru vykonané do dvoch rokov pred podaním žaloby na súd, teda od 05.05.2015. Tieto závery súdu prvej inštancie nie sú správne, nakoľko v tomto období žalobca nemohol mať vedomosť o bezúročnosti a bezploplatkovosti úveru a o vzniku bezdôvodného obohatenia. Vo vyjadrení zo dňa 26.02.2018 žalobca uvádza, že o práve na vydanie bezdôvodného obohatenia sa dozvedel od svojej dcéry vo februári 2017 a teda tvrdí, že žalobu podal v rámci dvojročnej subjektívnej doby, pričom súd prvej inštancie sa k tomuto tvrdeniu žalobcu nevyjadril. Odvolací súd ďalej uvádza, že pre počiatok plynutia trojročnej subjektívnej doby je potrebné prihliadnuť na jednotlivé poskytnuté revolvingy, splatnosť jednotlivých splátok a okamih kedy žalobca začal po splatení istiny splácať úroky a poplatky, pričom takéto závery z napadnutého rozhodnutia nevyplývajú.

22. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 220 ods. 2 Civilného sporového konania), pričom účastníkovi konania/strane musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka/strany) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Citované zákonné ustanovenia sa totiž chápu aj z hľadiska práv účastníka konania/strany na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a tieto ustanovenia treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (porovnaj napr. rozsudok vo veci García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I) tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument účastníka konania/strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn.

IV. ÚS 115/03). Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).

23. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (rozsudok ESLP Georgiadis v. Grécko z 29. mája 1997), pričom stačí, aby súd reagoval na argumenty, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho konania považované za rozhodujúce (napr. rozsudok ESLP Ruiz Torija v. Španielsko z 9. decembra 1994, rozsudok ESLP Kraska v. Švajčiarsko z 29. apríla 1993).

24. Uvedené nedostatky odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý odôvodnil premlčanie vydania bezdôvodného obohatenia len vo vzťahu k subjektívnej premlčacej dobe, malo za následok, že napádané rozhodnutie nespĺňalo požiadavky obsiahnuté v ustanovení § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku na riadne odôvodnenie rozsudku, v dôsledku čoho došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces.

25. Súd prvej inštancie tým, že svoje rozhodnutie neodôvodnil vo vzťahu k preukázanému skutkovému stavu, nedal úplnú odpoveď na opodstatnenie svojho postupu, na základe ktorého kvalifikoval časť uplatňovaného nároku žalobcom ako premlčaného.

26. K odvolaciemu argumentu žalobcu o potrebe aplikovať 10 - ročnú premlčaciu dobu podľa ustanovenia § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka s poukazom na tvrdenie žalobcu odvolací súd uvádza, že žalovaný sa dopustil úmyselného konania zameraného na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. V konaní nebolo ničím preukázané, že by sa žalovaný na úkor žalobcu úmyselne obohacoval.

27. K odvolaniu žalovaného týkajúceho sa absencie uvedenia RPMN odvolací súd poukazuje na nasledovné: V predmetnej zmluve v časti 5. Údaje o požadovanom revolvingovom úvere je uvedená požadovaná výška úveru - 84.024,- Sk, splatnosť - 36 mesiacov, poskytnutá čiastka 42.012,- Sk, RPMN za úver 72,19%, poplatok za uzavretie zmluvy 1.500,- Sk a v časti 6. „Údaje o schválenom spotrebiteľskom úvere revolvingového typu“ zaviazal poskytnúť žalobcovi úver (úverový limit) vo výške 42.012,- Sk. Mesačná splátka úveru vrátane úroku 2.334,- Sk, úver bol splatný v 36 mesačných splátkach, RPMN za úver 68,74%, poplatok za uzavretie zmluvy 1.500,- Sk“.

28. Opierajúc sa o ust. § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka, že prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh, vychádzajúc pritom z toho, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má povinnú zákonom predpísanú písomnú formu (§ 4 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov), v danom prípade bolo pritom preukázaným a nesporným, že žalobca na tlačive žalovaného predložil žalovanému žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru zo dňa 25.09.2006 v časti 5, ktorá obsahovala RPMN rozdielnu od schváleného úveru. Na túto žiadosť zareagoval žalovaný vyplnením dovtedy nevyplnenej časti 6 predmetnej žiadosti - zmluvy nazvanej „Údaje o schválenom revolvingovom úvere (nevyplňujte)“. Keďže údaje o schválenom revolvingovom úvere, obsahujú rozdielne údaje oproti žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru v časti výšky RPMN za úver (v žiadosti 72,19% a v schválení 68,74%), nebolo možné toto prijatie návrhu zo strany žalovaného obsahujúce zmeny, považovať za účinné a konečné, ale v zmysle citovaného § 44 Občianskeho zákonníka ho bolo nevyhnutné považovať za odmietnutie návrhu v dotknutej časti a za nový návrh adresovaný žalovaným žalobcovi. Vzhľadom na to bolo potom pre platné dojednanie obsahu zmluvy o spotrebiteľskom úvere nevyhnutné, aby žalobca tento nový návrh účinne v písomnej forme prijal, k čomu podľa výsledkov vykonaného dokazovania nedošlo. Jeho mlčanie alebo jeho nečinnosť samé osebe neznamenajú prijatie nového návrhu. Zmluva je totiž viacstranný

právny úkon, ktorý vzniká konsenzom ako úplným a bezpodmienečným prijatím návrhu. Text úverovej zmluvy tak fakticky obsahuje 2 rozdielne údaje o RPMN, pričom ani jeden sa účinne nestal súčasťou zmluvy, z čoho treba vyvodiť, že zmluva o úvere riadne uvedenie RPMN neobsahuje.

29. Na uvedenom závere pritom nič nemení obsah bodu 12. danej zmluvy, podľa ktorého riadnym vyplnením a následným podpisom tejto žiadosti/zmluvy všetkými zúčastnenými stranami bola uzatvorená zmluva..., ktorý nerieši prijatie návrhu so zmenami. Vyššie popísaný postup uzatvárania a podpisovania zmluvy, pre rozpor so zákonom nemožno ani považovať za riadny. V danej veci pritom nie je rozhodujúce, či údaj o RPMN v spotrebiteľskej zmluve o úvere je alebo nie je predmetom dohody zmluvných strán ako argumentuje odvolateľ, ale že je obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Keďže potom v danom prípade žalobca nesporne a preukázateľne podpísal iba žiadosť o poskytnutie úveru dňa 25.09.2006, a k schváleniu úveru došlo až doplnením údajov o schválenom revolvingovom úvere žalovaným dňa 28.09.2006 a žalobca tento v podstate sčasti nový návrh zmluvy o úvere nepodpísal, predmetná zmluva o úvere, nebola v zmenenej časti platne písomne uzatvorená, pričom jej uzatvorenie konkludentným spôsobom je v danom prípade vylúčené (§ 4 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v spojení s ust. § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

30. Vychádzajúc z vyššie uvedeného vzhľadom na to, že v písomne uzavretej zmluve o spotrebiteľskom úvere nebola účinne obsiahnutá náležitosť a to RPMN (§ 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov), je potrebné predmetný spotrebiteľský úver považovať za bezúročný a bez poplatkov.

31. S poukazom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku II. a vo výroku III. o trovách konania zrušil (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku) a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

32. Vychádzajúc zo základného práva na prístup k súdnej ochrane je potrebné zdôrazniť, že nepreskúmateľnosť, či arbitrárnosť (tiež označovaná ako zmätočnosť) súdneho rozhodnutia, musí byť v opravnom konaní napravená, pretože bráni jeho vecnému preskúmaniu (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku); konvalidácia tohto nedostatku (zmätočného rozhodnutia) súdom vyššej inštancie neprichádza z logických a systematických dôvodov do úvahy tiež pre zachovanie princípu dvojinstančnosti. Tomu zodpovedá aj znenie ustanovenia § 388 Civilného sporového poriadku, ktoré odvolaciemu súdu umožňuje zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie len za predpokladu, že nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku), ani na jeho zrušenie (§ 389 ods. 1 Civilného sporového poriadku). Pokiaľ existujú dôvody pre zrušenie (kasáciu) rozhodnutia, čo zároveň vylučuje, aby mohlo byť rozhodnutie potvrdené, nemožno ho ani zmeniť. Žiada sa dodať vo vzťahu k odvolacej námietke o nesprávnom právnom posúdení veci, že u nepreskúmateľného rozhodnutia nemožno hodnotiť správnosť relevantných právnych otázok, ani vady prvoinstančného konania, preto bolo nutné tento rozsudok zrušiť a otvoriť súdu prvej inštancie procesný priestor pre vydanie nového rozhodnutia, ktoré nebude postihnuté zmieneným deficitom. Rovnako nemôže byť žiadnej pochybnosti o tom, že nahrádzanie faktickej pasivity súdu prvej inštancie v uvedenom smere činnosťou odvolacieho súdu neprichádza do úvahy, nakoľko úlohou odvolacieho súdu je prieskum správnosti rozhodnutí súdu prvej inštancie s prípadným menej náročným doplnením alebo zopakovaním dokazovania, čo vylučovalo prípadné rozhodnutie odvolacieho súdu s konečnou platnosťou.

33. Povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku), bude opätovne vec prejednať, znova posúdiť žalobou uplatnené nároky vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania, ktoré je nevyhnutné vyhodnotiť v súlade s ustanovením § 191 Civilného sporového poriadku, a to najmä so sústredením sa na sporné otázky, ako aj odvolacie argumenty odvolateľov, tieto posúdiť z hľadiska všetkých na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení a potom vo veci znova rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku odôvodniť a v odôvodnení i odcitovať aplikované právne normy s ich presným označením (najmä číslo a názov právneho predpisu).

34. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

35. Senát krajského súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).